

Skridt, der kunde være et af de mest upopulære, som Regjeringen kunde gribe til. Smidderid er der dog blandt Indtægtsreformerne — Udgiftsreformerne komme vi nok engang til — et finantsfielt Spørgsmaal, som jeg ikke kan Andet end paa den mest indtrængende Maade henstille til den ærede Finantsministers Overveelse. Da jeg for en 6 Aar siden for første Gang sad i Finantsudvalget, hørte jeg det fra de kundigste og dygtigste Medlemmer fremstillet som den vigtigste finantsfielle Opgave at danne en Reservecfond og at sikre vor finantsfielle Fremtid ved at have Noget, vi virkelig kunde realisere. Jeg hørte det fra det ærede Medlem, der sidder her foran mig, og jeg hørte det Samme af et andet Medlem, en udmærket Finantsmand, der nu ikke længer har Sæde her i Forsamlingen. Vi gjorde dengang forgjæves Forsøg paa at faa Regjeringen fremad, Spørgsmaalet er meget vanskeligt, men der var dog dengang ikke Tale om at kunne realisere de Midler, hvormed der nu kunde blive Spørgsmaal med Hensyn til Dannelsen af vor Reservecfond; dette var da ogsaa Grundentil, at man dengang udsatte at træffe de Bestemmelser, der nu kunde være Tale om. Senere have Forholdene forandret sig, og jeg kan sige, at der ikke er noget som helst Land, der mer end vi have Anledning til at danne en god Reservecfond, og der er ikke nogen Periode, der har været mere skiftet dertil end den, der nu er gaaet. Jeg tror, at et æret Medlem (Lamber) igaar nævnte de preussiske Obligationer. Jeg kan ikke Andet end saa stærkt, som det staar i min Magt, henstille til den ærede Finantsminister, om det dog ikke nu var paa Liden at stille os af med disse Papirer. Er der Noget, vi ikke skulle have, saa er det næst efter danske Statsobligationer, som vi imidlertid ikke saaledes paa en Gang kunne stille os af med ved at sæ dem ud paa Markedet, de preussiske Obligationer; thi hvorledes vi end tænke os de politiske Kombinationer, og hvorledes end Forholdene stille sig, naar vi engang skulle bruge vor Reservecfond, saa er jeg overbevist om, at de preussiske Obligationer da ere de vanskeligtst realizable. Netop i den Periode, som er forløben, have Kurserne paa disse Papirer været saaledes, at det har været saa let som Noget i Verden for Finantsministeren at realisere dem. Ifjor forhandlede vi Sagen med den daværende Finantsminister, og den eneste Grund, i det Mindste den eneste alvorlige Grund, som han havde til ikke at sælge disse Obligationer, var den, at han ikke vilde paatage sig det Ansvar at forandre den Fond, der saaledes engang var betroet ham. Men jeg maa dog spørge den ærede Finantsminister, om han dog ikke har det samme Ansvar ved mod Konjunkturerne og mod Alt, hvad der er rigtigt og forstandigt, at beholde disse Papirer. Er der nogen Forskjel i denne Ansvarlighed? er det dog ikke den samme Ansvarlighed? Reservecfonden er overgivet til

hans frie Raadighed og ligger under hans Ansvar, og er det saa ikke lige saa meget hans Forpligtelse at sælge, naar det er rigtigt at sælge? Jeg tror ikke, at der er noget vanskeligt finantsfielt Spørgsmaal, som jeg med større Styrke skal henstille til den ærede Finantsministers Overveelse end dette Spørgsmaal, om han ikke mener, at det er rigtigt at gjøre Skridt til at danne en virkelig bedre Reservecfond, hvis nærmere Indretning jeg ikke skal gaa ind paa; men fremfor Alt maa jeg dog henstille til ham, inden Konjunkturerne ere gaaede helt forbi, at stille os af med de preussiske Obligationer.

Formanden: Medens Thingets Praxis med Hensyn til Begrænsningen af Forhandlingen ved Finanslovsforslaget ganske vist er temmelig fri — og jeg har fulgt denne Praxis — kan jeg dog ikke lade henstaa uimodsagt en saadan almindelig Sætning som den, at det er berettiget at fremdrage alt Muligt under denne Behandling. (Frederiksen: Den ærede Formand har fuldkommen Ret). For at det kan være berettiget at fremdrage en Sag her, maa der kræves, at den enten har Betydning for Spørgsmaalet om Bevillingen af en Indtægts- eller Udgiftspost — og dertil kan selvfølgelig ogsaa henregnes, at den har Betydning for Spørgsmaalet om den Lillid, der er nødvendig for visse Bevillinger — eller dog, at den staar i nær og naturlig Forbindelse med Finanslovsforslaget. Den ærede sidste Taler fremdrog et Par enkelte Forhold, som maaske ikke falde ind under nogen af disse Kategorier; men da hans Foredrags Hovedgenstand holdt sig til selve Sagen, har jeg ikke villet skride ind.

Finantsministeren: Jeg kjender naturligvis ikke de Forhandlinger, som ere førte med min Forgænger i Finantsudvalget om et eller andet enkelt Spørgsmaal; men den Maade, hvorpaa det ærede Medlem omtalte Salget af de preussiske Obligationer, da han berørte Spørgsmaalet om Reservecfonden, foranlediger mig dog til at gjøre ham et Spørgsmaal. Selve Reservecfondsspørgsmaalet i sin Helhed kan jo ikke ret vel forhandles her i dette Dieblif, men jeg vil dog spørge det ærede Medlem: Er det hans Mening, at vi par force uden Hensyn til de betydelige Realisationer, som ere nødvendige paa Grund af Finantslovens Bevillinger, ubetinget skulle sælge de preussiske Obligationer. (Frederiksen: Ja!). Mit næste Spørgsmaal er da: Hvorledes skulle vi da efter hans Mening anvende de Penge, vi faae ind derved? Det ærede Medlem vilde maaske ved Leilighed sige et Par Bemærkninger til som Svar paa dette Spørgsmaal.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet: Jeg skal ikke afbryde denne mere finantsfielle Disput, som synes at skulle komme